

Arrest

nr. 172 703 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 20 augustus 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Aalst.

1.2. Verzoeker dient op 4 september 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 maart 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2015 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2015 (inkomsten 2014) voor en loonfiches voor de maanden januari tot juli 2015 voor die getuigen van een inkomen uit tewerkstelling bij Assist At Home te Deurne. Bij nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de tewerkstelling bij Assist At Home echter werd beëindigd op 05.10.2015. Uit dezelfde informatie blijkt wel dat zij van 01.02.2016 tot 17.02.2016 en van 18.02.2016 tot heden tewerkgesteld werd bij ACC Dienstencheques in Gent, maar betrokkene legde daar niets van voor, waardoor we geen kennis kunnen nemen van het daadwerkelijke inkomen dat ten grondslag ligt aan de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is overbodig. Bij gebrek aan documenten die in aanmerking kunnen worden genomen, kan niet vastgesteld worden of de bestaansmiddelen toereikend zijn of niet. Derhalve is ook niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn overeenkomstig art. 40ter, van de wet van 15.12.1980 en is de individuele behoefteanalyse niet van toepassing.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 § 1 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel toe als volgt:

[...]

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat verweerder stelt dat verzoeker onvoldoende bewijsstukken heeft neergelegd.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag bij zijn aanvraag dd. 4 september 2015 onmiddellijk loonfiches en aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2015 heeft neergelegd.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker heeft nagelaten recentere loonfiches of aanslagbiljet neer te leggen nu verzoeker gewoon in de onmogelijkheid verkeerde deze neer te leggen gezien deze op dat ogenblik nog niet in hun bezit was.

Dat verzoeker in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig

onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker wordt door verweerder verweten nagelaten te hebben zijn aanvraag te actualiseren.

Dat verzoeker evenwel door verweerder de mogelijkheid zelfs niet werd geboden zijn aanvraag te actualiseren en de twee arbeidsovereenkomsten van zijn wettelijke levenspartner (bij ACC Diensten Dienstencheques te Gent dd. 18.02.2016 en bij Mankanna Phriao te Edegem dd. 8.03.2016 (cf. bijlage 2) neer te leggen.

[...]

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenzins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenzins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.1.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu weigert verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische partner een aanslagbiljet van de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2014 – aanslagjaar 2015 werd voorgelegd alsook loonfiches voor de maanden januari tot en met juli 2015 die getuigen van een inkomen uit tewerkstelling bij een onderneming in Deurne, doch dat bij nazicht van de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Dolsis) blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 5 oktober 2015. Hij wijst er vervolgens op dat gelet op deze zelfde databank blijkt dat de partner van 1 tot 17 februari 2016 en van 18 februari 2016 tot het nemen van de bestreden beslissingen was tewerkgesteld bij een onderneming te Gent, maar dat verzoeker naliet hiervan stukken voor te leggen en dat bijgevolg *“we geen kennis kunnen nemen van het daadwerkelijk inkomen dat ten grondslag ligt aan de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon”* en *“niet afdoende [kan] beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt”*.

Verweerder oordeelde aldus dat de door verzoeker aangetoonde bestaansmiddelen van zijn partner achterhaald waren en hij naliet de vereiste stukken voor te leggen betreffende de actuele bestaansmiddelen van de partner, derwijze dat hij niet in de mogelijkheid is om afdoende te beoordelen of er sprake is van de vereiste stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft aan dat verweerder in de weigeringsbeslissing niet kon stellen dat hij heeft nagelaten recente loonfiches of een recent aanslagbiljet voor te leggen, nu hij in de onmogelijkheid was reeds dergelijke stukken aan te brengen en wel omdat hij deze nog niet in zijn bezit had. Met dit betoog overtuigt hij evenwel nog niet dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorliggende gegevens hem niet toelaten afdoende te beoordelen of er sprake is van de vereiste stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Daarnaast merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing enkel heeft aangegeven dat verzoeker geen enkel stuk voorlegde van de nieuwe tewerkstelling van zijn partner. Verweerder sprak niet specifiek over een loonfiche of aanslagbiljet. Er blijkt geenszins enige onmogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen minstens een arbeidsovereenkomst – met vermelding of het gaat om een contract van onbepaalde dan wel bepaalde duur of voor een bepaald werk en met vermelding van het aantal te presteren uren en het loon – voor te leggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder bij de voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of in strijd met de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift twee arbeidsovereenkomsten, één gedateerd op 18 februari 2016 en één op 8 maart 2016. Er moet evenwel worden geduid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Wat dit laatste arbeidscontract betreft, dringt de vaststelling zich bovendien op dat dit dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen.

In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder hem had moeten uitnodigen bijkomende en recente stukken betreffende de bestaansmiddelen van zijn partner voor te leggen, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse had moeten doorvoeren. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Verweerder stelt in casu vast dat, nu verzoeker naliet stukken voor te leggen van de nieuwe tewerkstelling van zijn partner, hij geen kennis kan nemen van het daadwerkelijke inkomen dat ten grondslag ligt van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en hij niet afdoende kan beoordelen of deze laatste heden over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Hij wijst erop dat in deze situatie een behoefteanalyse niet diende te worden gemaakt.

De Raad benadrukt dat de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse zich slechts opdringt voor zover vaststaat dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag (RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). Een behoefteanalyse kan slechts op nuttige wijze worden doorgevoerd, voor zover er duidelijkheid bestaat omtrent de actuele bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt en voor zover vaststaat dat het stabiele en regelmatige bestaansmiddelen betreft, die evenwel lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. Verweerder geeft met zijn motivering aan dat in casu de voorliggende gegevens niet toelaten zulks vast te stellen, waardoor een behoefteanalyse niet is vereist. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat een behoefteanalyse wel diende te worden doorgevoerd, doch zonder concreet in te gaan op de door het bestuur voorziene motivering en deze te weerleggen. Hij toont niet aan dat in zijn concrete situatie verweerder ten onrechte of met miskenning van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat een behoefteanalyse niet is vereist.

Ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat, gelet op het thans door verzoeker voorgelegde arbeidscontract van 18 februari 2016, blijkt dat er ten tijde van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing sprake was van een tewerkstelling gedurende vier uur in de week als huishoudhulp en dit in het kader van een arbeidscontract voor een bepaald werk. Deze tewerkstelling komt dermate marginaal voor dat niet kan worden ingezien dat, zelfs met minimale maandelijkse lasten, de hieruit voortkomende inkomsten kunnen volstaan om te voorzien in de behoeften van niet enkel de partner, doch ook verzoeker zelf en om te voorkomen dat zij ten laste komen van de sociale bijstand. Op geen enkele wijze doet verzoeker ook maar de minste poging om aan te tonen dat de inkomsten van zijn partner ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen volstonden om te voorzien in de behoeften van het gezin. Hij beperkt zich in wezen tot een vaag en algemeen betoog, zonder dit concreet te betrekken op de eigenlijke inkomenssituatie van het gezin. Op dit punt blijkt aldus ook geenszins dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet tot zijn beoordeling is gekomen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig

bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoeker betoogt dat hij had moeten worden uitgenodigd om bijkomende en recente stukken of informatie naar voor te brengen ter staving van de bestaansmiddelen van zijn partner en zodoende zijn aanvraag te actualiseren. De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en deze zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen. Verzoeker, die zich dient te bekwaamen in de verblijfsprocedures die hij opstart, diende ook te weten dat nu hij ter staving van de bestaansmiddelen van zijn partner enkel bewijzen voorlegde van inkomsten uit een tewerkstelling en deze tewerkstelling werd beëindigd op 5 oktober 2016, oftewel ongeveer één maand na het indienen van de aanvraag en op een ogenblik dat verweerder nog geen beslissing had genomen inzake zijn aanvraag, er vanaf dat ogenblik niet langer actuele bestaansmiddelen voorlagen bij het bestuur en er aldus een noodzaak was om het bestuur alsnog in kennis te stellen van de eventuele bestaansmiddelen van de partner sinds dat ogenblik. Er kan ook geenszins worden vastgesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog overige bewijsstukken voor te leggen. Er blijkt niet dat het gegeven dat verzoeker, gelet op artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, beschikte over een termijn van drie maanden na de aanvraag om alle bewijsstukken over te maken, verhinderde dat hij – in de situatie zoals deze zich thans voordeed waarbij de inkomenssituatie van de partner wijzigde nadat de vereiste bewijsstukken reeds waren voorgelegd – ook na deze termijn, en zolang geen beslissing was genomen, nog stukken kon voorleggen of dat hij dan niet langer zou zijn gehouden tot een actualisatie van zijn dossier. In zoverre hij stelt dat verweerder in de weigeringsbeslissing niet kon stellen dat hij had nagelaten recente loonfiches of een recent aanslagbiljet voor te leggen, nu hij in de onmogelijkheid was reeds dergelijke stukken aan te brengen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en wel omdat hij op dat ogenblik nog niet in het bezit was van dergelijke stukken, herhaalt de Raad dat in deze beslissing enkel wordt aangegeven dat verzoeker geen enkel stuk voorlegde van de nieuwe tewerkstelling van zijn partner en dat niet kan worden ingezien dat het niet mogelijk was om minstens een arbeidsovereenkomst – met vermelding of het ging om een contract van onbepaalde dan wel bepaalde duur of voor een bepaald werk en met vermelding van het aantal te presteren uren en het loon – voor te leggen. Door dit gestelde overtuigt hij nog niet dat het bestuur zelf enig onzorgvuldig handelen ten laste kan worden gelegd. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat het bestuur enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken geen duidelijk zicht bieden op, in dit geval, de actuele inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon.

In zoverre verzoeker verder stelt dat verweerder in het kader van een door te voeren behoefteanalyse hem de mogelijkheid had moeten geven om in dit verband nog nuttige gegevens en/of stukken voor te leggen, meer bepaald hem had moeten uitnodigen stukken betreffende de maandelijkse onkosten van het huishouden voor te leggen, verwijst de Raad naar voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat in casu niet blijkt dat op het bestuur enige verplichting rustte om een behoefteanalyse te doen.

Ten overvloede merkt de Raad ook andermaal op dat verzoeker enkel aangeeft dat hij, indien hiertoe uitgenodigd, het arbeidscontract van 18 februari 2016 had kunnen of willen voorleggen. Zoals reeds werd geduïd, betreft dit een contract voor vier uur per week als huishoudhulp. Verzoeker doet geen enkele poging om aan te tonen dat het bestuur gelet op deze inkomsten uit een marginale tewerkstelling kon of diende vast te stellen dat er alsnog sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waardoor ook op dit punt niet blijkt dat hij een voldoende belang heeft bij zijn betoog.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.4. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn

belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). Verweerder diende verzoeker derhalve niet te horen alvorens hij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad het volgende op. Verzoeker licht toe dat verweerder *“alle bescheiden en inlichtingen”* diende op te vragen, teneinde een behoefteanalyse te kunnen uitvoeren conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat hij niet op zorgvuldige wijze kon vaststellen dat er onvoldoende informatie voorligt om te kunnen nagaan welke de actuele bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, zonder hem uit te nodigen om alsnog stukken betreffende de actuele bestaansmiddelen van zijn partner voor te leggen. In zoverre verzoeker deze argumentatie koppelt aan de schending van de hoorplicht, volstaat het om te verwijzen naar de bovenstaande uiteenzetting. De Raad stipt hierbij volledigheidshalve nogmaals aan dat in casu niet blijkt dat verweerder een behoefteanalyse diende te maken en op verzoeker de verplichting rust om bij het aanvragen van een verblijfskaart alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen en deze aanvraag zo nodig te actualiseren. Verzoeker heeft zijn standpunt in de aanvraag kunnen uiteenzetten en heeft de mogelijkheid gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg evenmin worden weerhouden.

2.1.2.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking en het gegeven dat enerzijds in casu niet blijkt dat verweerder een behoefteanalyse diende te maken en anderzijds verzoeker zijn standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid heeft gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

2.1.2.6. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging. De vermeende schending kan niet rechtstreeks worden aangevoerd.

“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan.” (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft overigens ook meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontnemen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

De verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot een vage verwijzing naar het feit dat zij diende gehoord te worden, doch zij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijk verhoor van enigerlei invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissing.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat zij de gelegenheid heeft gehad om naar aanleiding van haar aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken.

De kritiek van verzoekende partij mist elke grondslag.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens de verplichting voorschrijft om uitdrukkelijk te motiveren nopens de in deze bepaling vervatte belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar vage kritiek niet volstaat om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het feit dat deze beslissingen middels eenzelfde akte aan verzoeker ter kennis werden gebracht doet geen afbreuk aan dit gegeven (cf. RvS 23 januari 2014 nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185).

Het tweede middel kan zowel worden betrokken op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3.2. Wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft

Verzoeker bekritiseert in de eerste plaats de “afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging”. In deze optiek dienen de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen te worden onderzocht ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet richt zich echter enkel op beslissingen tot verwijdering, zodat verzoeker zich ten aanzien van de voormelde beslissing niet dienstig op dit artikel kan beroepen. Verzoeker kan zich

evenmin dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Ook het betoog van verzoeker dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86, wordt niet dienstig aangevoerd ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Immers valt verzoeker, die zich in het kader van de bestreden weigeringsbeslissing beroept op een recht op gezinshereniging als wettelijk samenwonende partner van een Belgische onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat verweerder de motiveringsplicht, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, verzoeker te horen over zijn gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. Verweerder was immers in casu niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

Het tweede middel kan bijgevolg niet worden aangenomen voor wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

2.2.3.3. Wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

Verzoeker citeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat verweerder overeenkomstig voornoemd artikel niet heeft gemotiveerd waarom hij geen rekening hield met zijn gezins- en familielevens in België en dat er geen enkele afweging is gebeurd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aldus kan de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering, enkel dienstig worden betrokken op de wettigheid van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen onmiskenbaar een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten is een afzonderlijke beslissing die op eigen feitelijke en juridische overwegingen – onderscheiden van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – dient te steunen.

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt in casu als volgt verantwoord:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te

voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een bijzondere motiveringsplicht inhoudt, gaat de Raad wel na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon wettelijk samenwonen te Aalst sinds 20 augustus 2014. Dit gegeven wordt niet betwist. Voorts blijkt, gelet op de bestreden weigeringsbeslissing, ook niet dat verweerder betwist dat er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enige twijfels had omtrent het bestaan van een gezinsleven. Het bestaan van een gezinsleven in België, inclusief op het moment van het bestreden bevel, wordt derhalve aangenomen. Gelet op de concrete aanwijzingen van een gezinsleven in het administratief dossier en nu verweerder niet aangaf te betwisten dat er sprake is van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie, is verweerder niet ernstig waar hij in de nota aangeeft dat er louter sprake is van beweringen op dit punt.

In het bestreden bevel wordt niet gemotiveerd omtrent het gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch wordt enige afweging dienaangaande gemaakt.

In de verblijfsweigering wordt enkel gemotiveerd dat bij gebrek aan voldoende zicht op het huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon de bestaansmiddelenvereiste niet kan worden beoordeeld. Er blijkt uit de verblijfsweigering niet dat voor wat de verwijderingsbeslissing betreft een afweging werd gemaakt aangaande de omstandigheden van verzoeker, in casu zijn gezinsleven.

Voorts blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier dat bij de afgifte van het bevel rekening werd gehouden met het bestaan van een gezinsleven of enige afweging daaromtrent heeft plaats gehad, zoals wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Nochtans had verweerder kennis van het feit dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn Belgische partner, minstens had hij op basis van de stukken in het administratief dossier kennis kunnen hebben van dit gezinsleven.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van het bestreden bevel geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verweerder bij het geven van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling en afweging die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, wordt geweigerd omdat bij gebrek aan voldoende zicht op de huidige bestaansmiddelen niet kan worden vastgesteld wat de eigenlijke bestaansmiddelen zijn van deze Belgische referentiepersoon, impliceert niet dat verweerder niet langer gehouden zou zijn om een onderzoek te voeren overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wanneer hij ervoor opteert om tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De Raad

herinnert er aan dat krachtens artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er kennis wordt gegeven van de verblijfsweigering door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 dat “*desgevallend*” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Waar in casu geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het gezinsleven van verzoeker, miskent de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten deze wetsbepaling (zie *mutatis mutandis* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

In de nota met opmerkingen wordt aangegeven dat op basis van een uiterst beknopte verwijzing naar het vermeende gezins- en familieleven van verzoeker in België, zonder op concrete en precieze wijze uiteen te zetten op welke manier dit gezinsleven aanleiding zou kunnen geven tot een andersluidende beslissing, een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder niet betwist dat ten aanzien van het bestreden bevel een toetsing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende te gebeuren. Verder herhaalt de Raad dat noch uit het bestreden bevel, noch uit de overige stukken die zich in het administratief dossier bevinden, kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met het vermeende gezinsleven van verzoeker in België. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Voor het overige hanteert verweerder in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt echter enkel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven, heeft op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Kosten

Aangezien er grond is tot nietigverklaring van een van de bestreden beslissingen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS